

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟΝ—ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ:

Ἄντρε Ρουσσέν: «Νίνα».

Σὲ μιὰ συνέντευξή του ὁ συγγραφέας τῆς Νίνας, ὁ Ἄντρε Ρουσσέν, ἐξήγησε μὲ πολὺ μετριοφροσύνη, πὼς στὸ ἔργο του αὐτὸ διάλεξε μιὰ κατάσταση σχεδὸν αὐθαίρετη, πρόσωπα πολὺ συγγενῆ μὲ μαριονέττες, πὺ καθὼς ἐξελισσεται τὸ ἔργο, πλουτίζονται μὲ ἀνθρωπιά, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἀτμόσφαιρα ἀληθινοῦ ψυχολογικοῦ δράματος. Κι' ἔτσι τὸ ἔργο ἐξελισσεται ἀπὸ φάρσα σὲ τραγωδία.

Στὴν προσπάθειά του ν' ἀνανεώσει τὸ κλασσικὸ πιά τρίγωνο τοῦ Γαλλικοῦ βουλεβάρτου, ὁ Ἄντρε Ρουσσέν, χρησιμοποιεῖ κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο.

Ἀλλὰ ὁμολογῶ πὼς προτιμῶ τὸν κυνισμό καὶ τὴν ντυμένη μὲ διάφανες προκλητικὲς ἐξυπνάδες, βρωμιὰ τοῦ Μικροῦ Καλυβιοῦ του ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ψυχολογικοῦ δράματος καὶ τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴ φάρσα στὴν τραγωδία, πὺ τόσο ἀνιαρὰ καὶ ἀχώνευτα μᾶς προσφέρονται στὴ Νίνα:

Ὁ Ἀδόλφος Τεσσιὲ εἰσορμᾷ στὴ γκαρσονιέρα τοῦ ἐραστῆ τῆς γυναίκας του Ζεράρ Ντιπουϊ, μ' ἓνα πιστόλι. ἔχει ἀποφασίσει νὰ τὸν σκοτώσει, τοῦ ἐξηγεῖ, ὄχι ἀπὸ ζήλεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ φέρει μιὴ ἠθικὴ τάξη: Δὲν μπορεῖ, αὐτὸς ὁ ἀργόσχολος μορφονιός, νὰ ξεμυαλίζει τὶς ξένες γυναῖκες ἀτιμωρητί. Ὁ ἐραστῆς ἀπαθέστατα τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐκτελέσει τὴν ἀπόφασή του, γιὰτὶ ἔχει βαρεθεῖ αὐτὴν τὴν ἀσκόπη ζωή. Καὶ τότε ὁ μαλακὸς Τεσσιὲ, ποῦχει περάσει ὅλη του τὴ ζωή μέσα στους τέσσερες τοίχους τοῦ γραφείου του, ὄνειρευόμενος μιὰ ζωή σὰν τοῦ ἐραστῆ, ἀλλάζει γνώμη, γίνεται φίλος καὶ κρύβεται, γιὰ νὰ μὴ τὸν δεῖ ἡ γυναίκα του, ἡ δυναμικὴ Νίνα, πὺ παίζει τοὺς ἄντρες στὰ δάχτυλά της.

Ἀπὸ κεῖ κι' ἔπειτα ἡ φάρσα προχωρεῖ στὴ γελοιοποίηση τῆς τραγωδίας, μὲ μιὰ Νίνα, πὺ πάντα ξέρεῖ τί σκέπτονται καὶ τί θὰ θελήσουν οἱ ἄλλοι δυό, μὲ τὸν Ἀδόλφο, πὺ ἀποφασίζει νὰ τὴ δηλητηριάσει, γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἐραστή της, ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ ἔρωτά της, μὲ τὸν ἐραστή πὺ δὲν θέλει νὰ σταθεῖ ἀνόμεσα στὴ Νίνα καὶ τὸν ἄντρα της, κι' ἀποφασίζει νὰ φύγει γιὰ τὸ Μεξικό, μὲ τὴν ἐξήγηση τῆς Νίνας μὲ τὴ Σεσίλ, μιὰ ἀπὸ τὶς πέντε φιλενάδες τοῦ ἐραστῆ, μὲ τὸν σύζυγο τῆς Σεσίλ, πὺ ἔρχεται κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του νὰ σκοτώσει τὸν Ζεράρ κι' ἀντὶ γι' αὐτὸν βρίσκει τὸ φτωχὸ Ἀδόλφο καὶ τοῦ δίνει ἔτσι μιὰ ἀπὸ τὶς συγκινήσεις, πὺ τόσο λαχταροῦσε, ὡς τὸ τέλος, μὲ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἐραστῆ, τραυματισμένου ἀπὸ κάποιον ταξί, πρὶν προφτάσει νὰ φύγει γιὰ τὸ Μεξικό καὶ τὸ ξάπλωμά του πλάι στὸ σύζυγο, πάνω στὸ

δικό του τὸ κρεβάτι, πὺ κατὰ τὴν παράδοση τοῦ βωντβίλ, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος καὶ ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ τριγώνου.

Ὅλα αὐτὰ δὲ συνοδευόμενα ἀπὸ ἀτέλειωτες ἐξηγήσεις καὶ ἀπόπειρες φτηνῆς φιλοσοφίας, πὺ διαρκοῦν δυόμισυ ὥρες.

Στὸ Παρίσι, πὺ ἐκ παραδόσεως εἶναι περισσότερο ἐπιεικὲς στὰ ἔργα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἡ Νίνα στάθηκε χάρις στὴν Ἑλβίρα Ποπέσκο, πὺ μὲ τὴν ἠφαιστιακὴ, ὀρμητικὴ κι' αὐταρχικὴ ιδιοσυγκρασία της, ἔδωσε ὑπόσταση στὴν ἡρωίδα.

Ἡ κυρία Κατερίνα εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἴσως πολὺ καλύτερη ἠθοποιὸς ἀπὸ τὴν Ἑλβίρα Ποπέσκο, ἀλλὰ ὄχι τόσο ἠφαιστειωδῶς ἐλαφρῆ, μολαταῦτα ἔκανε ὅτι μποροῦσε, γιὰ νὰ κάνει πιστευτὴ τὴν ἀπιθανοφανῆ ἡρωίδα Νίνα, πὺ βασικά, ὅπως ὅλοι οἱ τύποι τοῦ Ρουσσέν, εἶναι ἀσυμπαθεῖς στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ.

Ὁ κ. Βασίλης Διαμαντόπουλος, τῶχω ξαναπεῖ, εἶναι ἴσως ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς νέους μας ἠθοποιούς, καὶ στὸ ρόλο τοῦ Ἀδόλφου Τεσσιὲ δικαίωσε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ γνώμη μου.

Ὁ νέος ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου Κατερίνας κ. Ἡλ. Σταματίου, πὺ προσπάθησε νὰ παίξει τὸ βαρυστημένον Ντόν Ζουάν, τὸν ἐραστή τῆς Νίνας, δὲν εἶχε τὴν ἀνεση καὶ τὴν πειστικότητα ποῦθελε ὁ ρόλος του.

Ἀγλαΐα Μητροπούλου